

Arrest

nr. 114 452 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 16 april 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 17 mei 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen neemt op 14 januari 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 64 324 van 30 juni 2011 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 29 juli 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 30 juli 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

[...]

en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 60/06/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

(2) grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van [duur van het regelmatig verblijf] overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat hij bij de toepassing van deze bepaling niet langer over een discretionaire bevoegdheid beschikt en dat hij bij een eventuele nietigverklaring niet anders vermag dan in uitvoering van deze bepaling, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Hij is van mening dat verzoeker geen nut heeft bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

[...]

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit verwijst, bepaalt verder:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat werd toegepast in de bestreden beslissing, stelt daarnaast als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd of indien de Raad het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de

vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu stelde verweerder in de bestreden beslissing vast dat beide voorwaarden zich voordeden. Verzoeker weerlegt dit gegeven niet. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Verzoekers uiteenzetting is niet van aard om de vaststelling in de bestreden beslissing te weerleggen dat hij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Hij wijst op een hangend beroep bij de Raad tegen een beslissing tot weigering van verlenging van een tijdelijke verblijfsmachtiging in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch dit beroep – net als de beslissing waartegen middels dit beroep werd opgekomen – betreft enkel de partner en kinderen van verzoeker en niet verzoeker zelf. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke grond dit beroep – los van het gegeven dat een dergelijk beroep geen opschortende werking heeft – de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker zou verhinderen.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient erop te worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikelen 52/3, § 1 en 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Aldus kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen nut opleveren.

3.3.1. De bepalingen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) primeren evenwel op de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM vereist daarnaast een intern beroep waardoor de inhoud van een grief ontleend aan de bepalingen van dat Verdrag kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de Staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Bijgevolg dringt een onderzoek zich op of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht van de door verzoeker ingeroepen artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM wel rechtmatig is gebeurd. De ontvankelijkheid van het ingestelde beroep hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met deze artikelen.

3.3.2. Artikel 2 van het EVRM beschermt het recht op leven. Artikel 3 van het EVRM houdt verder een absoluut verbod in op foltering en op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hiertoe is vereist dat de betrokkene doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat een terugkeer naar Rusland inhoudt dat hij tot een burgerlijke dood wordt veroordeeld, nu hij stelt dat zijn leven in Rusland in gevaar is en hij nergens nog bescherming kan invoeren. Hij brengt evenwel geen concrete gegevens aan die wijzen op een mogelijk risico in Rusland op een behandeling in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM. De Raad kan op

basis van een dergelijk algemeen betoog van verzoeker, dat zelfs niet wordt onderbouwd met objectieve stavingstukken, geen schending van deze verdragsbepalingen aannemen. In dit verband dient er verder te worden gewezen op het arrest met nummer 64 324 van 30 juni 2011 waarbij verzoeker, naast de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er blijkt niet dat verweerder op dit punt niet kon volstaan met een verwijzing naar voormeld arrest van de Raad. Verzoeker brengt immers geen nieuwe elementen in deze zin aan.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging, herhaalt de Raad dat deze beslissing geen betrekking heeft op verzoeker zelf. Er blijkt ook niet dat verzoeker zelf enig (ernstig) gezondheidsprobleem zou hebben.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.3.3. In zoverre verzoeker zich nog wenst te beroepen op artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden volledig ontbreekt. Er wordt op geen enkele wijze toegelicht welk concreet privé- en/of gezinsleven dat onder de bescherming valt van deze Verdragsbepaling verzoeker in België zou hebben opgebouwd. In zoverre hij verwijst naar zijn gezinsleven, dient te worden opgemerkt dat op 29 juli 2013 tevens aan verzoekers echtgenote en hun minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker van zijn gezinsleden zal worden gescheiden. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient ten slotte te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt. In zoverre verzoeker daarenboven een schending van artikel 13 van het EVRM wil aantonen door te stellen dat bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd afgewacht of hij een beroep zou indienen bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad waarbij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, dient te worden opgemerkt dat ruim twee jaar is verstreken tussen voormeld arrest van de Raad en de *in casu* bestreden beslissing, zodat de beroepstermijn hoe dan ook reeds is verstreken en hij zelf volledig in gebreke blijft te duiden of er al dan niet een beroep werd ingesteld. Een schending van artikel 13 van het EVRM kan evenmin worden weerhouden.

3.3.5. De Raad stelt tenslotte vast dat de ingeroepen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM nauw samenhangt met het betoog van verzoeker waarbij hij, verwijzend naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stelt dat ten onrechte geen afweging is gebeurd tussen de verwijderingsmaatregel enerzijds en het recht op gezins- of familielevens en de gezondheidstoestand anderzijds. De Raad benadrukt allereerst dat voormelde wetsbepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt. De Raad wijst erop dat het tevens kan volstaan dat uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen vervat in deze wetsbepaling, indien deze relevant zijn in de voorliggende zaak. In zoverre verzoeker wijst op zijn gezins- of familielevens blijft hij volledig in gebreke te duiden waarom met dit gegeven rekening diende te worden gehouden en aan te geven op welke wijze dit van aard is de bestreden beslissing te kunnen beïnvloeden. Zoals reeds aangegeven maken ook verzoekers kinderen en zijn partner het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat geenszins blijkt de bestreden beslissing een scheiding van de gezinsleden tot gevolg heeft. Verzoeker duidt verder ook niet in concreto welk privéleven hij in België heeft opgebouwd waarmee rekening diende te worden gehouden. Uit het dossier blijkt verder dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing reeds een standpunt heeft ingenomen betreffende de gezondheidstoestand van het zieke kind en oordeelde dat geen verdere verblijfsmachtiging in functie hiervan wordt toegekend en er geen elementen in deze zin worden weerhouden die zich verzetten tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Er blijkt verder niet dat er specifiek wat verzoeker zelf betreft gezondheidsproblemen zijn.

3.4. De Raad besluit bijgevolg dat het ingestelde beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS